

« در طول حیات جمهوری اسلامی دولت‌هایی با گرایش‌های سیاسی متفاوت بر سر کار آمده‌اند. با اذعان به خدمات و تلاش‌هایی که همه دولت‌ها داشته‌اند، اما به نظر می‌رسد خیلی از مشکلات در گذر زمان به جای حل شدن، روی همدیگر تلنبار شده‌اند. برخی‌ها هم معتقدند که دولت‌ها اختیارات لازم برای انجام برنامه‌های خود را ندارند. چه امتیازات یا مشخصاتی برای دولت پزشک‌پسندان می‌شود متصور بود که بتواند به اهداف خود برسد؟

من با کسانی که معتقدند دولت‌ها نقشی در اداره کشور ندارند، مخالفم. نتیجه این مواضع مایوس شدن مردم از حضور در انتخابات است. از دولت مرحوم آقای هاشمی تا دولت پزشک‌پسندان - که در ساختار حقوقی و سیاسی کشور ریاست‌جمهوری داریم - همه منشأ اثر بودند. از دولت اصلاحات مثال می‌زنم که از نزدیک با آن کار کرده‌ام. آقای خاتمی در ابتدا هیچ ایده‌ای برای حوزه اقتصادی نداشت اما در همان دولت شرایطی ایجاد شد که بهترین شاخص‌های اقتصادی را ثبت کرد.

آقای خاتمی در انتهای دولتش گفت «برخی‌ها من رئیس‌جمهوری را به عنوان تدارک‌ناچی می‌خواهند». اینکه برخی رئیس‌جمهوری را در حد تدارک‌ناچی می‌خواهند درست، اما دولت در هر صورت مؤثر بود. در دولت آقای روحانی هم امضای برجام حکایت از مؤثر بودن دولت داشت. برخی دوستان ما می‌گویند دولت اول روحانی خوب بود اما او در دولت دوم خراب کرد. اما یکی از بزرگان می‌گفت در دولت دوم روحانی حداقل کاری که انجام شد و خیلی هم مهم بود، آغاز دوباره مذاکرات هسته‌ای بود که کسی از عهده آن بر نمی‌آمد. آن مذاکرات هم داشت به نتیجه می‌رسید اما متأسفانه به دلایلی برجام دوم به امضا نرسید.

درباره آقای پزشک‌پسندان و دولت ایشان، من ویژگی متمایزکننده‌ای قائل نیستم و از ابتدا هم فکر نمی‌کردم که آقای پزشک‌پسندان می‌آید و فیل هوا می‌کند. اما همین دولت کار بسیار بزرگی که البته با هماهنگی دیگران تا کنون انجام داده، دور کردن کشور از جنگ بوده است.

تا جایی که اطلاع دارم دکتر پزشک‌پسندان و دولت در این موضوع نقش مؤثری داشتند. اگر کس دیگری رئیس دولت بود ممکن بود با الان درگیر جنگی شده بودیم که خواست اکثریت مردم نیست. مسائل دیگری مثل رفع فیلترینگ، طرح بحث دوباره اف‌ای‌تی‌اف و عدم ابلاغ قانون عفاف و حجاب هم از نمونه کارهایی است که در همین دولت و ظرف مدت ۶ ماه انجام شده است. بنابراین حداقل این است که

شرایط بدتر از قبل نشده است و بسیاری از منتقدان می‌گویند کار بزرگ و مهمی انجام نشده نه اینکه هیچ کاری انجام نشده باشد. اینکه در خیابان‌ها با آن شیوه‌های نادرست قبلی با خانم‌ها برخورد نمی‌شود، یک توفیق نسبی است. منتها برخی مطلق‌نگر هستند و می‌خواهند از فردای روز پیروزی در انتخابات یا فردای آغاز به کار دولت، همه خواسته‌هایشان محقق شود. بنده خدایی مثال می‌زد و می‌گفت ساعت ۷ صبح بعد از انتخاب پزشک‌پسندان کسی به او زنگ زده و گفته خب چی شد پزشک‌پسندان چی کار کرد؟ گفتم هنوز ساعت اداری شروع نشده صبر کن ساعت ۸ شود شاید کاری کرد!

بنابراین باید با این ایده که دولت‌ها و مجلس‌ها کارهای نیستند، مخالفت کرد. پزشک‌پسندان در حد و حدودی که توقع داشتیم، پیش رفته است. روزهای اول پچه‌های اصلاح‌طلب توقعات زیادی از او داشتند. به آنان گفتم: «پزشک‌پسندان، پزشک‌پسندان است. شما از ایشان انتظار فراتر نداشته باشید.» معتقدم اگر نیمه پر لیوان را ببینیم متوجه می‌شویم که در همین چند ماه حتماً کارهایی شده است.

« به نظر می‌رسد مهم‌ترین مشخصه دولت چهاردهم رویکرد وفای با همکاری ملی میان نهادها و بخش‌های مختلف حاکمیتی است. حداقل در مقام اظهارنظر بسیاری از نهادهای مهم مثل مجلس و قوه قضائیه هم همراه با وفای هستند. به نظر شما وفای با همکاری ملی ایده شخص آقای پزشک‌پسندان بود یا یک ضرورت تحمیل شده

برای حل مشکل معیشت در میان مدت، رفع تحریم‌ها از طریق تجدید نظر در سیاست خارجی ضروری است. پایه اصلی تحریم، غربی‌ها هستند. به پزشک‌پسندان پیشنهاد کردم در کوتاه مدت بروید سراغ سهمیه‌بندی کالاهای اساسی و توزیع عادلانه اقلام ضروری با قیمت ثابت و قابل قبول، آن هم نه به صورت پول نقد، بلکه کوپن به همه مردم و نه ۷۰ درصد و غیره که عملاً باعث افزایش نقدینگی و فساد خواهد شد. درست نظیر زمان جنگ، که امروز شرایط بدتر است

به بخش‌های مختلف به اقتضای مشکلات داخلی، منطقه‌ای و بین‌المللی؟ برخی دوستان اصلاح‌طلب ما می‌گویند وفای واقعی، وفای حاکمیت با مردم است که حرف نادرستی نیست. ولی آنچه آقای پزشک‌پسندان مطرح کرد، در حقیقت نوعی «اتلاف ملی» بود؛ اتلاف طیف‌های مختلفی که در حاکمیت، قدرت تأثیرگذاری دارند. پزشک‌پسندان می‌گفت این طیف‌ها به جای آنکه با هم دعوا کنند، برای اداره بهتر کشور در شرایط بحرانی فعلی، بایند و با هم اتلاف کنند.

من واقعاً نمی‌دانم که آیا بقیه ارکان حاکمیت هم این اعتقاد را داشته‌اند یا نه. در روزهای اخیر با استیضاح عبدالناصرهمتی و استعفای آقای ظریف برخی فاتحه ایده وفای را خواندند. من چنین اعتقادی ندارم. معتقد نیستم استیضاح هم‌تی یا استعفای ظریف الزاماً نافی تز وفای باشد. یک طیف تندروی حداقلی در کشور داریم که البته قدرت هم دارد. این جریان از ابتدا هم میانه‌ای با وفای نداشت. اتفاقاً همین که حملات اقلیت تندرو به رئیس مجلس و رئیس قوه قضائیه رسیده است، نشان می‌دهد که ایده وفای کارهای مؤثری انجام داده است. ایده وفای در ابتدای راه توانست رأی اعتماد قابل قبولی برای کابینه از مجلس اصولگرا بگیرد. به نظر من وفای ایده خوبی است فارغ از اینکه نظر شخصی پزشک‌پسندان بوده یا دیگر بخش‌های حاکمیت هم در آن دخیل بوده‌اند.

« یعنی بخش‌های مختلف حاکمیت به این ارزیابی رسیده‌اند که بدون وفای و با ادامه تنش‌های داخلی، ادامه مسیر و برآورده کردن خواسته‌های مردم دشوار خواهد بود؟

علی‌القاعده به این ارزیابی رسیده‌اند. اینکه وفای تحمیلی است یا مبتنی بر واقع‌بینی، به نظر من هر دو مورد هست. هم می‌تواند تحمیل شرایط باشد هم یک برنامه‌ریزی درست برای تغییر و تحولات در شرایط فعلی. شما مواضع اصولگرایان را دیگر نمی‌توانید یکدست ببینید. اصولگرایان میانه‌رو، معتدل‌ها و مستقل‌ها هیچ نزدیکی با تندروها ندارند. حسن روحانی، علی لاریجانی، محمدباقر قالیباف، محمدرضا باهنر... همه اصولگرا یا معتدل هستند اما نه تنها اشتراکی با اقلیت تندرو ندارند که اتفاقاً مورد هجمه آنان هم هستند. بنابراین نمی‌توان همانند برخی دوستان اصلاح‌طلب ما بر اساس ذهنیت‌های قبلی اصلاح‌طلب و اصولگرا را مقابل هم قرار داد. این نزدیکی ایجاد شده بین گروه‌های سیاسی خیلی مفید است. در ماجرای استیضاح وزیر اقتصاد، روزنامه‌های اصولگرا

برای مشاهده فیلم
بارکد را اسکن کنید

ایران

۳۸۶

روزنامه ایران